

‘ভাৰত ত্যাগ’ আন্দোলনৰ ৭৫তম বৰ্ষপূৰ্তি উদযাপনৰ প্ৰাকমুহূৰ্তত লোকসভাৰ বিশেষ আলোচনা সভাত প্ৰধানমন্ত্ৰীৰ ভাষণৰ অসমীয়া অনুবাদ

Posted On: 09 AUG 2017 5:53PM by PIB Guwahati

আদৰ্শীয় অধ্যক্ষ মহোদয়া, মই আপোনাৰ লগতে সংসদৰ সকলো মাননীয় সদস্যৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ আৰু আজি সকলোৰে আগষ্ট বিপ্লৱক লৈ গৌৰৱ অনুভৱ কৰোঁ আৰু আমি সৌভাগ্যবান যে আজি এই পবিত্ৰ সংসদত উপস্থিত থাকি সেই বীৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামীসকলক স্মৰণ কৰাৰ সুযোগ পাইছোঁ। আমাৰ মাজত আজিও এনে বহু লোক আছে, যিসকলৰ স্মৃতিত আগষ্ট বিপ্লৱৰ ৯ আগষ্টৰ দিনটো জলজল পটপটকৈ মনত আছে। বাকীসকলৰ ক্ষেত্ৰতো এই বিপ্লৱক স্মৰণ কৰা, এনে গুৰুত্বপূৰ্ণ ঘটনাক বাৰম্বাৰ স্মৰণ কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে। ভাল ঘটনা বাৰে বাৰে স্মৰণ কৰিলে জীৱনত এক নতুন উদ্দীপনা জাগি উঠে, ৰাষ্ট্ৰ জীৱনকো নতুন শক্তি যোগায়। তেনেদৰেই আমাৰ নৱ প্ৰজন্মক এই ধৰণৰ উদ্দীপনা জগাই তোলাটো আমাৰেই কৰ্তব্য। প্ৰজন্মৰ পৰা প্ৰজন্ম ধৰি ইতিহাসৰ এক সোনালী পৃষ্ঠাক, তৎকালীন পৰিৱেশক, আমাৰ মহাপুৰুষসকলৰ আত্মবলিদানক, কৰ্তব্যক, সামৰ্থ্যক, ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্মৰ ওচৰলৈ নিয়াৰ দায়িত্ব প্ৰত্যেকৰে আছে।

আগষ্ট বিপ্লৱৰ ২৫সংখ্যক বৰ্ষপূৰ্তি, ৫০সংখ্যক বৰ্ষপূৰ্তিত সকলো দেশবাসীয়ে সেই ঘটনাসমূহত স্মৰণ কৰি আহিছে। আজি ৭৫তম বৰ্ষপূৰ্তি, মই ইয়াক অত্যন্ত গুৰুত্বপূৰ্ণ বুলি গণ্য কৰোঁ। সেইবাবে মই অধ্যক্ষ মহোদয়াৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ যে আমি এনেকৈ উদযাপনৰ সুযোগ পাইছোঁ।

দেশৰ স্বাধীনতা আন্দোলনত ৯ আগষ্টত আৰম্ভ হোৱা এই আন্দোলনে ইমান তীব্ৰ আৰু ব্যাপক ৰূপ ধাৰণ কৰিছিল যে ইংৰাজসকলে সেয়া কল্পনাও কৰা নাছিল।

মহাত্মা গান্ধীকে ধৰি সকলো অগ্ৰজ নেতাক ইংৰাজে জেলত ভৰ্তি কৰিলে, বহু নতুন যুৱকে নেতৃত্বৰ দায়িত্ব কান্ধ পাতি লৈ আগুৱাই আহিল, লালবাহাদুৰ শাস্ত্ৰী, ৰাম মনোহৰ লোহিয়া, জয়প্ৰকাশ নাৰায়ণৰ দৰে বহু নতুন নেতাই সেই শূন্যতা পূৰণ কৰি আন্দোলনক আগুৱাই নিলে। ইতিহাসৰ সেই ঘটনাসমূহৰ পৰা আমি কেনেদৰে জনমানসত এক নতুন প্ৰেৰণা, নতুন সামৰ্থ্য, নতুন সংকল্প, নতুন কৰ্তব্যবোধ জগাই তুলিব পাৰোঁ-সেই প্ৰচেষ্টা প্ৰতিনিয়ত চলাই থাকিব লাগিব।

১৯৪৭ চনত আমাৰ দেশ স্বাধীন হৈছিল। ১৮৫৭ৰ পৰা ১৯৪৭লৈকে ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ নানা পৰ্যায়ত আমি বহু পৰাক্ৰমৰ কথা জানো, বহুজনে আত্মবলিদান দিলে, বহু উত্থান-পতনো হ’ল। কিন্তু ‘৪৭ৰ স্বাধীনতাৰ পূৰ্বে ‘৪২ৰ ঘটনাক্ৰমৰ তীব্ৰতা আৰু ব্যাপকতাৰ প্ৰভাৱ অপৰিসীম। সেই ব্যাপক গণআন্দোলন, গণসংঘৰ্ষৰ পাছত স্বাধীনতাৰ বাবে কেৱল অপেক্ষা আছিল। ১৮৫৭ৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ সময়তে প্ৰথম দেশৰ প্ৰতিটো প্ৰান্তত স্বাধীনতাৰ শংখধ্বনি বাজি উঠিছিল। তাৰপাছত মহাত্মা গান্ধী বিদেশৰ পৰা ঘূৰি আহে। লোকমাত্ৰ তিলকৰ পূৰ্ণ স্বৰাজৰ সেই বিখ্যাত ঘোষণা- ‘স্বাধীনতা আমাৰ জন্মগত অধিকাৰ’, ১৯৩০ চনত মহাত্মা গান্ধীৰ নেতৃত্বত দাণ্ডি যাত্ৰা, নেতাজী সুভাষ চন্দ্ৰ বসুৰ নেতৃত্বত আজাদ হিন্দ ফৌজ গঠন, ভগৎ সিং, সুখদেৱ, ৰাজগুৰু, চন্দ্ৰশেখৰ আজাদ, চাফেকৰ ডাইৰ দৰে অসংখ্য নবীন বীৰৰ আত্মবলিদান- এই সকলো মিলিয়েই ভাৰতৰ স্বাধীনতাৰ আন্দোলন গঢ় লৈছিল। ১৯৪২ চনৰ আন্দোলনত অংশগ্ৰহণকাৰীয়ে ভাবিছিল ‘এতিয়া নহ’লে আৰু কেতিয়াও নহয়’। সেইবাবে দেশৰ প্ৰায় প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিয়ে এই আন্দোলনত জঁপিয়াই পৰিছিল। এটা সময়ত বোধ হৈছিল স্বাধীনতা আন্দোলন বুজি অভিজাত সম্প্ৰদায়ৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হৈছিল। কিন্তু বিয়াল্লিশৰ বিপ্লৱত দেশৰ এনে কোনো স্থান বাকী নাছিল, এনে কোনো শ্ৰেণী বাকী নাছিল, এনে কোনো সামাজিক অৱস্থা বাকী নাছিল, যিসকলে ইয়াত ভাগ লোৱা নাছিল আৰু তেওঁলোকে গান্ধীজীৰ আহ্বান অবিহনেই আন্দোলনত জঁপিয়াই পৰিছিল। সেই আন্দোলন, যাৰ অগ্ৰিম স্বৰ আছিল ‘ভাৰত ত্যাগ’। আটাইতকৈ ডাঙৰ কথা আছিল নিজৰ চৰিত্ৰ আৰু চিন্তাধাৰাৰ বিৰুদ্ধে গৈ মহাত্মা গান্ধীৰ সৈতে হিংকাৰ দিছিল ‘কৰিম অথবা মৰিম! সেই আন্দোলনৰ সফলতাত তেওঁলোকৰ মুখত উচ্চাৰিত হৈছিল, ‘আজিৰ পৰা আপোনালোক প্ৰত্যেকেই নিজকে স্বাধীন মহিলা অথবা পুৰুষ ভাবক আৰু স্বাধীন মানুহৰ দৰেই কাম কৰা উচিত’। মই পূৰ্ণ স্বাধীনতাৰ নোপোৱালৈকে ক্ষান্ত নহ’ও। আমাৰ কৰিম, নহ’লে মৰিম! এই বক্তব্যৰ জৰিয়তে বাপুজীক স্পষ্ট কৰি দিয়ে যে তেওঁ অহিংসাৰ পথ ত্যাগ কৰিব। কিন্তু সেই পৰিস্থিতিত জনসাধাৰণৰ প্ৰত্যাশাৰ চাপ এটাই আছিল যে বাপুজীয়েও তেওঁলোকৰ প্ৰত্যাশাৰ অনুকূল শব্দ প্ৰয়োগ কৰিব লগা হৈছিল।

সেই সময়ত গাঁৱে গাঁৱে কৃষক, মজদুৰ, শিক্ষক আৰু ছাত্ৰসকলো এই আন্দোলনত জঁপিয়াই পৰিছিল। বাপুজী উদ্বুদ্ধ হৈঃ ‘কেছিল ইংৰাজসকলৰ হিংসাৰ বলি হৈ কোনো ভাৰতীয় শ্বহীদ হ’লে তেওঁৰ শৰীৰত এখনি পোষ্টাৰ লগাই দিয়া হ’ব, ‘কৰিম অথবা মৰিম- আৰু এয়াই স্বাধীনতা আন্দোলনত শ্বহীদৰ ক্ষেত্ৰত হৈছিল! এইদৰেই বাপুজীয়ে সেই আন্দোলনক নতুন উচ্চতা প্ৰদান কৰে। তাৰেই পৰিণাম স্বৰূপে ভাৰত মাতা পৰাধীনতাৰ শিকলিৰ বান্ধন মুক্ত হয়। দেশে সেই মুক্তিৰ বাবে ছটফট কৰিছিল। নেতাৰ পৰা নাগৰিক কাৰো ভাৱনাত একো পাৰ্থক্য নাছিল মই লক্ষ্য কৰিছোঁ দেশে যেতিয়া থিয় হয়, সমূহৰ সম্মিলিত শক্তি মহীয়ান হৈ উঠে, লক্ষ্য নিৰ্ধাৰিত হয় আৰু সেই লক্ষ্য পূৰণৰ বাবে মানুহে কৃতসংকল্প হৈ বীৰদৰ্পে আগুৱাই যায়। ১৯৪২ৰ পৰা ১৯৪৭চনৰ মাজত এই সম্মিলিত শক্তিবোৰে শুল্ভতা ভাঙি পেলায় আৰু ভাৰত মাতাই স্বাধীন হয়। সেই সময়ত ৰামবৃক্ষ বেণীপুৰীয়ে এখন গ্ৰন্থত লিখিছিল, সেয়া হৈছে ‘শিকলি আৰু বেৰ’ তেওঁ তাত লিখিঃছে যে ‘সমগ্ৰ দেশতে এক অদ্ভুত পৰিৱেশ গঢ়ি উঠিছে। প্ৰত্যেক ব্যক্তি নেতা হৈঃ উঠে আৰু দেশৰ প্ৰত্যেক গাওঁ আৰু চহৰৰ প্ৰতিটো টো-মাথা ‘কৰিব অথবা মৰিব’ আন্দোলনলৈ পৰিণত হয়। সমগ্ৰ দেশত বিপ্লৱৰ জুইত জঁপিয়াই পৰে। বিপ্লৱৰ এই জুই সমগ্ৰ দেশতে উমি উমি জুলি উঠে। বোম্বাইয়ে পথ দেখুৱালে। অহা-যোৱাৰ সকলো পথৰুদ্ধ হৈ গ’ল। কট কাছাৰীত খাও খাও মুৰ্তি। ভাৰতীয়সকলৰ বীৰত্ব আৰু ব্ৰিটিছ চৰকাৰৰ নৃশংসতাৰ বাতৰি সৰ্বত্ৰে বিয়পি পৰিল। সাধাৰণ মানুহে গান্ধীজীৰ ‘কৰিম অথবা মৰিব’ মন্ত্ৰক হৃদয়ত স্থান দিলে”।

সেই সময়ৰ কথা বৰ্ণনা কৰা এই গ্ৰন্থখনি পঢ়িলে গম পোৱা যায় কেনে এক পৰিস্থিতি সৃষ্টি হৈছিল আৰু ব্ৰিটিছ শাসকসকলৰ সূত্ৰপাত ভাৰততে হৈ ইয়াতে সমাপ্তি ঘটিছিল। ভাৰতৰ স্বাধীনতা কেৱল ভাৰতৰেই স্বাধীনতা নাছিল। ১৯৪২ৰ পাছত বিশ্বৰ যি ভূ-ভাগত আফ্ৰিকা আৰু এছিয়াৰ নানা দেশত ঔপনিবেশিক শাসন আছিল- সৰ্বত্ৰে স্বাধীনতা আন্দোলনৰ প্ৰেৰণা হৈ পৰে ভাৰতৰ আগষ্ট বিপ্লৱ। সেইবাবে ভাৰতৰ স্বাধীনতাৰ স্পৃহাই সেইবোৰ দেশৰ মানুহক উদ্বুদ্ধ কৰি স্বাধীনতা সংগ্ৰামী কৰি তোলে। যিকোনো ভাৰতীয়ই তাক লৈ গৌৰৱ কৰিব পাৰে। ভাৰত স্বাধীন হোৱাৰ লগে লগে তেওঁলোকৰ স্বাধীনতাৰ আন্দোলন ইমান তীব্ৰ হৈ উঠে যে এখনৰ পাছত এখন দেশত ঔপনিবেশিক শাসন এৰি নিজ দেশলৈ ঘূৰি যাবলৈ বাধ্য হয়। এখনৰ পাছত এখন দেশে স্বাধীন হয়। কেই বছৰমানৰ ভিতৰতে বিশ্বৰ প্ৰায়বোৰ দেশ স্বাধীন হৈ পৰে। ই আমাৰ বাবেও শিক্ষাৰ বিষয় হৈ উঠে, যেতিয়া আমি সকলোৰে মিলি শপত লৈ সম্পূৰ্ণ সামৰ্থ্যৰে নিৰ্ধাৰিত লক্ষ্য প্ৰাপ্তিৰ বাবে একত্ৰিত হওঁ, এই দেশৰ শক্তি তেতিয়া ইমানেই বৃদ্ধি পায় যে আমি দেশকে যিকোনো সংকটৰ পৰা মুক্ত কৰিব পাৰোঁ, দেশক নতুন লক্ষ্যৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰিব পাৰোঁ, ইতিহাস সাক্ষী আৰু সেইবাবেই সেই সময় এই আন্দোলনৰ নেতৃত্বপ্ৰদানকাৰী বাপুজীৰ ব্যক্তিত্ব সম্পৰ্কে বিশিষ্ট কবি মোহনলাল দ্বিবেদী এটি কবিতা বাপুজীৰ নামত উৎসৰ্গা কৰিছিল। ইয়াত তেওঁ লিখিছিল:

‘চল পড়ে যিধৰ দো ডগ, মগ মগেঁ

চল পড়ে কোটি পগ উচি ঔৰ

অৰ্থাৎ যি পথেৰে গান্ধীজীৰ ভৰি দুখন আগুৱাইছে, নিজে নিজেই কোটি কোটি খোজ সেই পথ লৈছে। যিফালে গান্ধীজীয়ে দৃষ্টি দিছে, কোটি কোটি লোকে তালৈকে চাইছে। আজি ২০১৭চনতো আমিৰ স্বীকাৰ কৰিবলৈ লাগিব যে দেশত গান্ধীজীৰ দৰে ব্যক্তিত্বসম্পন্ন কোনো নেতা আমাৰ মাজত নাই, কিন্তু ১২৫ কোটি ভাৰতীয়ই বিশ্বাস কৰে যে আমি সকলোৱে মিলি সেই স্বাধীনতা সংগ্ৰামীসকলৰ সপোন বাস্তৱায়িত কৰিব পাৰিম। ১৯৪২ চনৰ আন্তৰ্জাতিক প্ৰেৰণাপটো ভাৰতৰ স্বাধীনতাৰ অনুকূল আছিল। আৰু আজি আমি যেতিয়া ২০১৭ চনত 'ভাৰত ত্যাগ' আন্দোলনৰ ৭৫সংখ্যক বৰ্ষপূৰ্ণতি পালন কৰিছো, সেই সময়তো বিশ্বত ভাৰতৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামীসকলৰ কল্পনাৰ ভাৰত গঢ়াৰ, দাৰ্দ্ৰ্যমুক্ত দেশ গঢ়াৰ অনুকূল পৰিৱেশ গঢ়ি উঠিছে। আমাৰ সকলোকে ৰাজনীতিৰ উৰ্ধ্ব উঠি এই অনুকূল পৰিৱেশৰ সুযোগ লৈ সাফল্যৰ পথত আগুৱাব লাগিব। মই ভাবো দলতকৈ দেশৰ স্বার্থ ডাঙৰ, ৰাজনীতিতকৈ ৰাষ্ট্ৰনীতি ডাঙৰ। আমাৰ ওপৰত ১২৫ কোটি ভাৰতীয়ৰ আশা আছে, এই ভাৱনা মনত লৈ আমি সকলোৱে মিলি আগুৱাই গ'লে, মিলাপ্ৰীতিৰে কাম কৰিলে, এই সমস্যাসমূহৰ সমাধানত সফল হোৱাটো নিশ্চিত। এই কথা আমি কেতিয়াও অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰো যে দুৰ্নীতি নামৰ ঘুণপোক আমি দেশৰ পৰা নিঃশেষ কৰিছো। ৰাজনৈতিক দুৰ্নীতি, সামাজিক দুৰ্নীতি অথবা ব্যক্তিগত দুৰ্নীতি; কাল কি হৈছে, কেতিয়া কি কৰিছে এই বিবাদৰ বাবে আমি ভৱিষ্যতত বহু সময় পাম, কিন্তু আজি এই পবিত্ৰ ক্ষণত আহক আমি মিলিতভাবে শপত গ্ৰহণ কৰো যে আমাৰ সম্মুখত যিমান সমস্যা আছে, দাৰিদৰতা, অপুষ্টি, নিৰক্ষৰতা ইত্যাদিবোৰ আমি সমাধান কৰিমই। মহাত্মা গান্ধীৰ 'গ্ৰাম স্বৰাজ'ৰ সপোন ভাঙি থান বান হৈ গৈছে, গাঁৱৰ মানুহবোৰে কেনেকৈ দলে দলে গাওঁ এৰি আহি চহৰত বসবাস কৰিব ধৰিছে? গান্ধীজীৰ সপোনৰ সেই গাঁৱক আমি পুনৰ নিজৰ মনত পুনৰ্জীৱিত কৰি নোৱাৰে নে? গাঁৱৰ দুখীয়া, কৃষক, দলিত প্ৰজন্ম, শোষিত আৰু বঞ্চিতসকলৰ জীৱনৰ মান উন্নয়নৰ বাবে আমি কিবা এটা কৰিব নোৱাৰো নে? এই প্ৰশ্নৰ বিপৰীতে আমি পৰস্পৰৰ ওপৰত দোষাৰোপ কৰা স্বভাৱ এৰি হাতে হাত ধৰি মিলাপ্ৰীতিৰে কাম কৰিব নোৱাৰো নে? আমি সকলোৱেইতো সেই ১২৫ কোটি মানুহৰ দ্বাৰা নিৰ্বাচিত জনপ্ৰতিনিধি। আমাৰ পৰস্পৰক সহায়ৰ হাত আগবঢ়াই দেশবাসীৰ উন্নয়নৰ স্বার্থত, দেশৰ উন্নয়নৰ স্বার্থত কাম কৰাৰ এয়াই উপযুক্ত সময়। এই দেশত আমাৰ সকলোৰে অজানিতে কেতিয়াবা অধিকাৰবোধ প্ৰবল হৈ উঠিছে আৰু কৰ্তব্যবোধ লুপ্ত হ'ব ধৰিছে। ৰাষ্ট্ৰ জীৱনত, সমাজ জীৱনত অধিকাৰ ভাৱৰ এই গুৰুত্বক অক্ষুণ্ণ ৰাখি আমি নিজৰ কামত, জনমানসত কৰ্তব্য বোধক জগাই তুলিব নোৱাৰে নে? সমাজ জীৱনত বহু সমস্যাৰ মূলতে হৈছে আমাৰ অনিয়ন্ত্ৰিত জীৱন শৈলী। দুৰ্ভাগ্যবশতঃ আমি নিজেই এনে কিছু আচৰণ কৰো, যিবোৰ ভুল, কিন্তু আমি সেই ভুলৰ সম্পৰ্কে অজ্ঞাত। আমি প্ৰায়েই 'লাল সংকেত' অৱজ্ঞা কৰি গাড়ী চলাও। য'তে-ত'তে থু-পেলাও, তাকলৈ আমি কোনো অপৰাধবোধ নকৰো। হাস্পাতালত ডাক্তৰে দিয়া ঔষুধ সেৱন কৰি সুস্থ নহ'লে তাৰ বাবে সকলো সময়তে ডাক্তৰ দায়ী নহয়, সকলো মৃত্যু ডাক্তৰৰ দোষ অথবা হাস্পাতালৰ গাফিলতিত নহয়। কিন্তু সেই মৃত লোকজনৰ আত্মীয়ই গৈ হাস্পাতাল জুলাই, ডাক্তৰক মাৰধৰ কৰে। কোনো কাৰণত পথ দুৰ্ঘটনা হ'লে কেইজনমান মিলি চালকক পিটি পিটি মাৰি পেলায়। আইন মানি চলা নাগৰিকে কেতিয়াও এনে কৰা অনুচিত। অথচ আমি নিজেই এনে ধৰণৰ বহু কু-স্বভাৱৰ বশবৰ্তী হৈছো।

শৌচালয় আৰু পৰিচ্ছন্নতা মজাৰ কথা নহয়। মা-ভনীসকলৰ সমস্যা অনুভৱ কৰিলেই বুজিব যেতিয়া ঘৰত শৌচালয় নাছিল, তেওঁলোকে শৌচ লাগিলেও বাধা দি ৰাখি ৰাতিৰ অন্ধকাৰৰ বাবে অপেক্ষা কৰিব লাগিছিল। সেইবাবে আমি শৌচালয় নিৰ্মাণক অগ্ৰাধিকাৰ দিছো। কিন্তু তাতোকৈ ডাঙৰ কাম হ'ল সমাজৰ মানসিকতাৰ পৰিৱৰ্তন, সজাগতা বৃদ্ধি কৰা। এই কাম আইন প্ৰণয়ন কৰিলেও নহয়। আইনে নিয়ম ৰক্ষাত সহায় কৰিব পাৰে, কিন্তু মানুহৰ মনত কৰ্তব্যবোধ জাগ্ৰত কৰিব পাৰিলে অধিক ইতিবাচক ফল পোৱা যাব। আমি দেশৰ মা-ভনীসকলক ঘৰ বন্দী কৰি, লেখা-পঢ়া শিখিবলৈ নিদি সমাজৰ বোজা বনাই ৰাখিছো।

তেওঁলোকক শিক্ষিত কৰি তুলিব পাৰিলে আমাৰ দেশ অধিক শক্তিশালী হৈ পৰিব। স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ সময়ত মহাত্মা গান্ধীয়ে মা-ভনীসকলৰ অংশগ্ৰহণক গুৰুত্ব দিছিল, আৰু বহু ঠাইত একাংশ মহিলাই এই আন্দোলনত জঁপিয়াই পৰিছিল। তেওঁলোকৰ কৰ্তব্যবোধ জাগ্ৰত হ'লে, দেশৰ উন্নতিত কোনো কাৰকে বাধা দিব নোৱাৰে।

এই কথা সত্য যে ১৮৫৭ৰ পৰা ১৯৪২ৰ মাজত স্বাধীনতা আন্দোলনৰ বিভিন্ন পৰ্যায়ত বহু উত্থান-পতন হৈছে, বহু পৰিৱৰ্তন হৈছে, কেতিয়াবা হিংসা, কেতিয়াবা অহিংসাত প্ৰধান্য দিয়া হৈছে। সকলোতে আমাৰ দেশৰ জনতাৰ অংশগ্ৰহণে এই আন্দোলন কেতিয়াও থমকি ৰোৱা নাছিল। ১৯৪২ চনত ই তীব্ৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি ১৯৪৭চনত দেশে স্বাধীনতা অৰ্জন কৰে।

আমাৰ সমাজ জীৱনতো তেনেকৈয়ে যোৱা ১০০-২০০ বছৰৰ ইতিহাস ধীৰগতিত আগুৱাই গৈছে। প্ৰায় সমগ্ৰ পৃথিৱীতে এই অৱস্থা আছিল। কিন্তু যোৱা ৩০-৪০ বছৰত সমগ্ৰ পৃথিৱী ইয়াৰ দ্ৰুত পৰিৱৰ্তন আহে, সমাজ জীৱনত প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰ বৈপ্লৱিক মাত্ৰাত বৃদ্ধি পায়। প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰত সমগ্ৰ পৃথিৱীতে অকল্পনীয় গতিত সকলোৰে পৰিৱৰ্তন হয়।

'ভাৰত ত্যাগ' আন্দোলনৰ ৭৫ বছৰৰ পৰা স্বাধীনতা আন্দোলনৰ ৭৫ বছৰৰ মাজৰ সময়খিনি ১৯৪২ ৰ পৰা ১৯৪৭ৰ মাজৰ সময়ৰ দৰে উন্নয়ন সাধন হ'ব লাগিব। এই সময়ছোৱাত আমাৰ দায়িত্ব পালনৰ সময় হৈ উঠিব। আমি যদি ভাৰতক সেই উচ্চতালৈ নিব পাৰো, তেতিয়া হ'লে বিশ্বৰ বহু দেশকে আমি সহায় কৰিব পাৰিম, মানৱতাৰ উন্নয়নত নেতৃত্ব দিব পাৰিম, প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰত নেতৃত্ব দিব পাৰিম। সেইবাবে সন্মিলিত ইচ্ছাশক্তিৰ জাগ্ৰত কৰিব লাগিব, দেশক সংকল্পবদ্ধ কৰি তুলিব লাগিব, দেশৰ মানুহৰ কাষত থিয় দিব লাগিব, তেওঁলোকৰ সৈতে একেলগে আগুৱাই যাব লাগিব। সেইবাবে এই পাঁচ বছৰত আমি যদি কিছু উন্নয়নমূলক কাম কৰিব পাৰো, তেনেহ'লে মোৰ বিশ্বাস আমি বহু গুৰুত্বপূৰ্ণ কাম কৰিব পাৰিম।

আমি শেহতীয়াকৈ দেখিছো, জিএছটি'ৰ ক্ষেত্ৰত; মই বাৰে বাৰে কৈছো যে এয়া মোৰ কোনো ৰাজনৈতিক বিবৃতি নহয়, এটা আমাৰ দৃঢ় বিশ্বাস যে জিএছটি কোনো নিৰ্দিষ্ট চৰকাৰৰ সাফল্য নহয়। কোনো ৰাজনৈতিক দলৰ সাফল্য নহয়। ৰাজনীতি নিৰ্বিশেষে এই সংসদ ভৱনত উপস্থিত সকলো সাংসদ ইচ্ছাশক্তিৰ পৰিণাম এই জিএছটি। দেশৰ সকলো ৰাজ্যৰ শাসক আৰু বিৰোধী পক্ষৰ সকলো বিধায়কৰ ইচ্ছাশক্তিৰ পৰিণাম এই জিএছটি। দেশৰ সাধাৰণ ব্যবসায়ীসকলৰ সহযোগিতাত গঢ়ি উঠিছে এই একক কৰ ব্যৱস্থা। যি দেশৰ ৰাজনৈতিক নেতৃত্ব নিজৰ ৰাজনৈতিক মতভেদ ভুলতে দেশৰ স্বার্থত এনেকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ সিদ্ধান্ত ল'ব পাৰে, নিজৰ দায়িত্বপালন কৰিব পাৰে, সেইদেশৰ ফালে বিশ্ববাসীয়ে সমীহ কৰিবলৈ বাধ্য। জিএছটি বিশ্ববাসীৰ ওচৰত এক আশ্চৰ্যজনক কৰ ব্যৱস্থা, এই দেশৰ জনসংখ্যা, আকাৰ আৰু ভৌগোলিক বিশালতা তথা বৈচিত্ৰপূৰ্ণ হোৱা সত্ত্বেও আমি যেতিয়া এনে গুৰুত্বপূৰ্ণ সিদ্ধান্ত ল'ব পাৰিছো, ১২৫ কোটি মানুহৰ জনপ্ৰতিনিধি ৰূপে আমি একেলগে বহি দেশৰ স্বার্থত এনেকৈয়ে বহু সিদ্ধান্তই ল'ব পাৰিম। ১২৫ কোটি দেশবাসীৰ সৈতে ২০২২ চনৰ ভিতৰত নতুন ভাৰতৰ সপোন বাস্তৱায়িত কৰাৰ শপত ল'লে, মোৰ বিশ্বাস, আমি ফলাফল নিশ্চয় পাম।

মহাত্মা গান্ধীৰ আত্মন আছিল- 'কৰিম অথবা মৰিম। ২০১৭ৰ পৰা ২০২২চনৰ ভিতৰত আমি শপত ল'ব লাগিব যে আমাৰ দেশৰ পৰা দুৰ্নীতি নিৰ্মূল কৰিম আৰু সেয়া কৰিহে এৰিম। আমি সকলোৱে মিলি দেশৰ নবীন প্ৰজন্মৰ স্বৰাজগাৰৰ সুযোগ প্ৰদান কৰিহে এৰিম। আমি সকলোৱে মিলি দেশৰ পৰা অপুষ্টি সমস্যা দূৰ কৰিহে এৰিম। আমি সকলোৱে মিলি মহিলাসকলক আগুৱাই যোৱাৰ পথত সকলো শৃঙ্খলমুক্ত কৰিম আৰু কৰিহে এৰিম। আমি সকলোৱে মিলি দেশৰ পৰা নিৰক্ষৰতা দূৰ কৰিহে এৰিম। আৰু বহু বিষয় আছে; সেয়েহে যেনেকৈ সেইসময়ৰ মন্ত্ৰ আছিল 'কৰিম অথবা মৰিম' আৰু আজি পৰা ২০২২ চনৰ ভিতৰত আমাৰ মূলমন্ত্ৰ হোৱা উচিত 'কৰিম আৰু কৰিহে ক্ষান্ত হ'ম'। এই সংকল্পলৈ আমি আগুৱাই যাম। এই সংকল্প কোনেো দলীয় নহয়, কোনো চৰকাৰৰ নহয়; এই সংকল্পক ১২৫ কোটি ভাৰতীয়ৰ সংকল্পত

পৰিণত কৰিবলৈ, ১২৫ কোটি জনতাৰ প্ৰতিনিধি হিচাবে আমাৰ মিলিত সংকল্পৰ ভূমিকা অপৰিহাৰ্য। মোৰ বিশ্বাস সংকল্পৰ পৰা সিদ্ধি পাঁচ বছৰত পৰিণত হ'ব ২০১৭ ৰ পৰা ২০২২ ৰ ভিতৰত। আহক, আমি সকলোৰে আজি আগষ্ট বিপ্লৱৰ সেই মহাপুৰুষসকলক স্মৰণ কৰি, তেওঁলোকৰ ত্যাগ, তপস্যা, আত্মবলিদান'ক স্মৰণ কৰি, তেওঁলোকৰ পুণ্য স্মৃতিৰ পৰা আশীৰ্বাদ গ্ৰহণ কৰো। কিছু বিষয়ত সহমত হৈ দেশক নেতৃত্ব দি, দেশক সমস্যামুক্ত কৰক। স্বপ্ন, সামৰ্থ্য, শক্তি আৰু লক্ষ্য পূৰণৰ বাবে আগুৱাই যাও! এই আশা লৈ পুনৰবাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়াক কৃতজ্ঞতা জনোৱাৰ লগতে স্বাধীনতা সংগ্ৰামীসকলকো প্ৰণিপাত জনাইছো।

*****

অতুল তিৱাৰী, অমিত কুমাৰ, শ্বাহবাজ হচিবি, নিৰ্মল শৰ্মা, মমতা, দিগন্ত বৈৰাগী

(Release ID: 1505766) Visitor Counter : 1

